

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ BÖLÜM

KABUL EDİLEBİLİRLİK HAKKINDA KARAR

Başvuru No. 67449/12

Adalet ALADA / Türkiye

Başkan

András Sajó,

Yargıçlar

Işıl Karakaş,

Helen Keller,

Paul Lemmens,

Egidijus Kūris,

Robert Spano,

Jon Fridrik Kjølbro

ve *Bölüm Yazı İşleri Müdür Yardımcısı* Abel Campos'un katılımıyla 7 Haziran 2015 tarihinde Daire halinde toplanan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Bölüm), 28 Ağustos 2012 tarihli başvuruyu ve davalı Hükümet tarafından sunulan görüşler ile başvuranın cevap olarak sunduğu

© T.C. Adalet Bakanlığı, 2016. Bu gayri resmî çeviri, Adalet Bakanlığı, Uluslararası Hukuk ve Dış İlişkiler Genel Müdürlüğü, İnsan Hakları Daire Başkanlığı tarafından yapılmış olup, Mahkeme açısından bağlayıcılığı bulunmamaktadır. Bu çeviri, davanın adının tam olarak belirtilmiş olması ve yukarıdaki telif hakkı bilgisiyle beraber olması koşulu ile Adalet Bakanlığı, Uluslararası Hukuk ve Dış İlişkiler Genel Müdürlüğü, İnsan Hakları Daire Başkanlığına atıfta bulunmak suretiyle ticari olmayan amaçlarla alıntılanabilir.

görüşleri göz önünde bulundurarak, yapılan müzakereler neticesinde aşağıdaki kararı vermiştir:

OLAYLAR

1. Başvuran Adalet Alada 1959 doğumlu Türk vatandaşı olup, İstanbul'da ikamet etmektedir. Mahkeme önünde, İstanbul Barosuna bağlı Avukatlar T.Kazan ve S.Laçın tarafından temsil edilmiştir. Türk Hükümeti ("Hükümet") ise kendi görevlisi tarafından temsil edilmiştir.

A. Davanın Koşulları

Başvurunun kendine özgü koşulları, taraflarca ifade edildiği şekilde, aşağıdaki gibi özetlenebilir.

1. *Efrada sui muamele nedeniyle polis memuru hakkında açılan kamu davası*

2. İstanbul Üniversitesi idaresi ile öğrenciler arasındaki anlaşmazlıklar nedeniyle, öğrenciler 30 Ekim 2001 tarihinde gösteriler düzenlemiş; olaylar sonrasında otuz kadar öğrenci yakalanmıştır. İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde öğretim üyesi olan başvuran, yüzüne göz yaşartıcı gaz sıkılan bir polisin saldırısına uğradığını iddia etmiştir.

3. İstanbul Üniversitesi Göz Hastalıkları Kliniği tarafından 31 Ekim 2001 tarihinde düzenlenen sağlık raporunda, ilgilinin her iki gözünde konjktiva hiperemik teşhis edildiği bildirilmiştir.

4. İstanbul Adli Tıp Kurumu, söz konusu rapora dayanarak, 7 Ocak 2002 tarihinde başvuran hakkında 7 gün iş göremezlik raporu düzenlemiştir.

5. Başvuran 21 Kasım 2001 tarihinde, yüzüne göz yaşartıcı gaz sıkmakla suçladığı polis memuru hakkında İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığına suç duyurusunda bulunmuştur.

6. Cumhuriyet savcısı 19 Kasım 2002 tarihinde efrada sui muamele nedeniyle polis memuru hakkında kamu davası açmıştır. Başvuran belirtilmeyen bir tarihte, davaya müdahil taraf olarak katılmıştır.

7. İstanbul Asliye Ceza Mahkemesi 22 Haziran 2006 tarihli kararla, bahse konu polis memurunun, başvurana göz yaşartıcı gaz sıkmak suretiyle yaralanmasına sebebiyet verdiğini tespit etmiştir. Ancak mahkeme, polis memurunun beraatına karar vermiştir.

8. Yargıtay 13 Ekim 2008 tarihinde bu kararı bozmuştur.

9. İstanbul Asliye Ceza Mahkemesi, 12 Şubat 2009 tarihinde polis memuru hakkındaki kamu davasının zamanaşımı nedeniyle düşürülmesine karar vermiştir.

10. Başvuran 12 Şubat 2009 tarihinde temyiz başvurusunda bulunmuştur.

11. Yargıtay 11 Temmuz 2011 tarihli kararıyla, İstanbul Asliye Ceza Mahkemesinin kararını onamıştır.

2. Yargıtay kararının “erişime sunulma” tarihi

12. Yargıtay’ın 11 Temmuz 2011 tarihli kararı, 26 Ağustos 2011 tarihinde İstanbul Asliye Ceza Mahkemesi kalemindeki dava dosyasına konulmuştur. Karara “Elektronik imzalı ilamı UYAP’tan alabilirsiniz.” kaşesi basılmıştır.

13. Başvuran 28 Ağustos 2012 tarihinde Mahkeme’ye başvuruda bulunmuştur.

14. Mahkeme Yazı İşleri Müdürlüğü 20 Kasım 2012 tarihli bir yazıyla başvurudan, Yargıtay kararının, İstanbul Asliye Ceza Mahkemesi Yazı İşleri Müdürlüğünde bulunan dava dosyasına konulduğu tarihi gösterir bir

belgenin ya da UYAP sistemine kaydedilme tarihinin yer aldığı sayfanın elektronik bir örneğinin ibraz edilmesini talep etmiştir.

15. Başvuranın avukatları 18 Aralık 2012 tarihinde mevcut başvuruyu tamamlamak amacıyla, İstanbul Asliye Ceza Mahkemesi Yazı İşleri Müdürlüğünden, 11 Temmuz 2011 tarihli Yargıtay kararının bir örneğini talep etmişlerdir.

16. Asliye Ceza Mahkemesi Yazı İşleri Müdürlüğü 18 Aralık 2012 tarihinde, başvuruların avukatlarından S.Laçın'e, 11 Temmuz 2011 tarihli Yargıtay kararının 26 Ağustos 2011 tarihinde dava dosyasına konulduğunu ve bu kararın bir örneğinin 14 Ağustos 2012 tarihinde ilgilinin avukatlarından birine iletildiğini bildirmiş; bunun yanı sıra kararın üzerine UYAP kaydının yapılmadığını bildiren bir not düşmüştür.

B. İlgili iç hukuk kuralları ve uygulaması

1. Mevzuat

17. İç hukukta, hukuk davalarında verilen kararlardan farklı olarak, ceza davalarında verilen bozma kararları taraflara tebliğ edilmemektedir. Bu kararlar, basıldığında ve imzalandığında, ilk derece mahkemesi olarak ilgili davaya bakan mahkeme kalemindeki dava dosyasına konulmakta ve böylelikle tarafların erişimine sunulmaktadır. Kural olarak, bu işlem tarihi, dosya kapatma tarihi olarak kabul edilmektedir.

18. Daha sonra, ihtiyaç duyulması halinde, cezaların infazıyla görevli Cumhuriyet savcısı, davanın özelliklerine göre, infaz işlemlerinden birini, yani özgürlüğü kısıtlayıcı cezayı çekme emrini, ödeme emrini ya da hapis cezasına mahkûm edilme kararların tebliğini gerçekleştirmektedir. Bir kişi, özgürlüğü kısıtlayıcı cezanın infaz emrini gerçekleştirmediğinde, savcılık bu kişi hakkında yakalama müzekkeresi düzenlemektedir (*Seher Karataş /Türkiye*, No. 33179/96, § 28, 9 Temmuz 2002).

2. Ulusal Yargı Ağı Bilişim Sistemi (UYAP)

19. UYAP (*Ulusal Yargı Ağı Bilişim Sistemi*) Adalet Bakanlığı tarafından 2000 yılında uygulamaya konulan ve bu sistem sayesinde avukatlara ve vatandaşlara elektronik ortamda hizmet verilmesi amaçlanan, tüm mahkemelerin yanı sıra adli ve idari yargı birimlerinin bağlandığı merkezi bilişim sistemidir. UYAP, Adalet Bakanlığı teşkilatı, bağlı ve ilgili kuruluşlar, çeşitli mahkemeler, Posta ve Telgraf Teşkilatı Genel Müdürlüğü (PTT), emniyet müdürlükleri ya da sosyal güvenlik organları gibi diğer kurumlara ait verilerin veritabanına kaydedilmesine imkân vermektedir. UYAP, geniş çapta verilere ulaşmayı sağlamanın yanı sıra bilgi ve belgelerin elektronik ortamda iletilmesine ve düzenlenmesine imkân tanımaktadır. UYAP sürekli gelişmeye devam etmektedir.

20. UYAP sistemi, avukatların, bilhassa tarafı oldukları dava dosyalarına başvurmalarına, dosyadan suret alabilmelerine, dosyaya belge eklemelerine ya da başvuruda bulunmalarına imkân vermektedir. Avukatların bu işlemleri yapabilmeleri için, elektronik imzaya (e-imza) sahip olmaları gerekmektedir. Yargılanan kişiler de UYAP veri tabanına elektronik imza kullanarak erişebilmektedirler.

21. Öte yandan, UYAP sistemi aynı zamanda ilgili yargılanan kişilere, davalarıyla ilgili tüm bilgileri kısa mesaj (SMS) yoluyla anında alma ve bu bilgileri güncelleme imkânı tanıyan bir hizmet sunmaktadır. Ancak, SMS yoluyla gönderilen veriler yalnızca bilgi amaçlı olup resmi tebligat niteliğinde değildir.

3. İctihat

22. Yargıtay 12. Hukuk Dairesi 10 Şubat 2014 tarihli kararla (E. 2014/45, K. 2014/3083), –UYAP üzerinde yayımlandığı tarihinin değil- yalnızca, davacı tarafa gönderilen tebliğ zarfı üzerindeki tarihin hukuki değer taşıdığı gerekçesiyle ilk derece mahkemesinin kararını bozmuştur.

ŞİKÂyetLER

23. Başvuran, Sözleşme'nin 3 ve 13. maddelerine dayanarak, bir polis memuru tarafından kötü muameleye maruz kaldığını iddia etmektedir.

24. Başvuran, Sözleşme'nin 6. maddesine dayanarak, yargılamanın süresi nedeniyle, polis memuru hakkında açılan kamu davası kapsamındaki olayların zamanaşımına uğradığını ve ilgili polis memurunun cezasız kaldığını ileri sürmektedir.

HUKUKİ DEĞERLENDİRME

25. Başvuran gösteri sırasında, bir polis memurunun, yüzüne göz yaşartıcı gaz sıkıldığını iddia etmektedir. Polis memuru hakkında konuyla ilgili olarak açılan ceza soruşturmasının zamanaşımı nedeniyle kamu davasının düşürülmesiyle sona erdiğini eklemektedir. Başvuran, Sözleşme'nin 3, 6 ve 13. maddelerini ileri sürmektedir.

Mahkeme, başvuranın şikâyetlerinin içeriğini ve ifade edilme şeklini göz önünde bulundurarak ve olay ve olguların hukuki tavsifini takdir etmekle yetkili olduğunu hatırlatarak, (bk. örnek olarak, *Guerra ve diğerleri/İtalya*, 19 Şubat 1998, § 44, *Derleme* 1998-I), işbu şikâyetlerin, Sözleşme'nin yalnızca 3. maddesi açısından incelenmesinin uygun olduğuna karar vermektedir. İşbu madde aşağıdaki şekildedir:

“Hiç kimse işkenceye veya insanlık dışı ya da aşağılayıcı muamele veya cezaya tabi tutulamaz.”

A. Tarafların İddiaları

1. Hükümet'in İddiaları

26. Hükümet, altı ay süre kuralına riayet edilmemesi bağlamında kabul edilemezlik itirazında bulunmaktadır. Hükümet, Türk hukukunda, Yargıtay'ın ceza davalarında vermiş olduğu kararların taraflara tebliğ edilmediğini belirtmektedir. Mahkeme'nin içtihadına atıfta bulunarak altı

aylık sürenin işlemeye başladığı günün (*dies a quo*), Yargıtay kararının ilk derece mahkemesinin yazı işleri müdürlüğündeki dava dosyasına konulduğu tarih olduğunu açıklamaktadır. Öte yandan, Mahkeme'ye başvuruda bulunan bir başvuranın, dava dosyasına konulan kararın bir nüshasını almak için gerekli özeni göstermesi gerektiğini belirtmektedir.

27. Hükümet ayrıca, ilk derece mahkemesinin dosyasına konulan Yargıtay kararının, UYAP'taki elektronik versiyonuna kaydedilmesine imkân verdiğini ve böylelikle avukatın ya da ilgilinin söz konusu kararın içeriğini görebildiğini ifade etmektedir. Bununla birlikte, Yargıtay'ın 26 Temmuz 2011 tarihli kararının UYAP'a kaydedilmediğini; ancak gerek başvuranın gerekse avukatının, dosyanın temyiz incelemesinin sona erip ermediğini UYAP üzerinden takip edebileceklerini ve başvuranın, Yargıtay kararının bir nüshasını alabilmek için yetkili mahkemeye başvurabileceğini belirtmektedir. Oysa başvuran veya avukatının 18 Aralık 2012 tarihine kadar, Yargıtay önünde yürütülen yargılamanın sonucunu öğrenmeye çalışmadıklarını iddia etmektedir. Hükümet, başvuran taraf gereken özeni göstermiş olması halinde, Yargıtay kararının 11 Temmuz 2011 tarihinde kesinlik kazandığını UYAP vasıtasıyla öğrenebileceği kanaatine varmaktadır. Yargıtay'ın 11 Temmuz 2011 tarihli kararının 26 Ağustos 2011 tarihinde, İstanbul Asliye Ceza Mahkemesi kaleminde bulunan dava dosyasına konulduğunu ekleyerek, bu tarihin, altı aylık sürenin başlangıcı olarak esas alınması gerektiğini belirtmektedir. Hükümet bununla birlikte, şikâyetlerinin altı aylık süre içinde yapılmadığını belirterek başvuranın, Mahkeme'ye 28 Ağustos 2012 tarihinde başvuruda bulunduğunu ileri sürmektedir.

2. Başvuranın İddiaları

28. Başvuran, Hükümet'in itirazına karşı çıkmaktadır. Yargıtay kararının UYAP'a kaydedilmemesi nedeniyle, söz konusu kararın içeriğini göremediğini ifade etmektedir. Başvuran ayrıca, avukatının özensiz ve

ihmalkâr davranmadığını; zira birçok defa ilk derece mahkemesi yazı işleri müdürlüğüne başvurduğunu ve Yargıtay kararının bir nüshasını ilk derece mahkemesinin yazı işleri müdürlüğü tarafından arşivlerin kontrol edilmesi akabinde 14 Ağustos 2012 tarihinde avukatı tarafından bizzat elden alındığını bildirmektedir. Dolayısıyla, altı aylık sürenin başlama tarihinin 14 Ağustos 2012 olarak kabul edilmesi gerektiğini ileri sürmektedir. Bu nedenle, Sözleşme'nin 35. maddesinin 1. fıkrasıyla gerekli kılınan altı aylık süre içinde başvuruda bulunduğu kanısındadır.

B. Mahkeme'nin Değerlendirmesi

1. İlgili genel ilkeler

29. Mahkeme, Sözleşme'nin 35. maddesinin 1. fıkrasında öngörülen altı ay süre kuralının, Mahkeme tarafından yürütülen denetim için zaman sınırı getirmekte ve gerek bireylere gerekse Devlet makamlarına bu sürenin sona ermesinin ardından böyle bir denetimin yapılamayacağını belirttiğini hatırlatmaktadır (*Walker/Birleşik Krallık* (kabul edilebilirlik hakkında karar), No. 34979/97, AIHM 2000-I). Bu tür bir sürenin varlığı, Yüksek Sözleşmeci Tarafların, geçmişin tekrar tekrar incelenmesinin önlenmesi yönündeki kaygılarını açıklamakta olup, burada düzen, istikrar ve huzur açısından meşru bir endişe söz konusudur (*De Becker/Belçika*, No. 214/56, 9 Haziran 1958 tarihli Komisyon kararı, Kararlar ve Raporlar (KR) Cilt 2, p. 215 ve *Sabri Güneş/Türkiye* [BD], No. 27396/06, § 40, 29 Haziran 2012).

30. Mahkeme, altı aylık sürenin işlemeye başladığı günün saptanması (*dies a quo*) hususunda, her zaman iç hukuk kurallarını ve uygulamasını göz önünde bulundurmıştır. Bu bağlamda, bir başvuran, iç hukukta nihai kararın bir örneğinin kendisine re'sen tebliğ edilmesini talep etme sahip olması durumunda, altı aylık sürenin, söz konusu kararın bir örneğinin kendisine tebliğ edildiği tarihten itibaren başlatılmasının, Sözleşme'nin 35. maddesinin 1. fıkrasının amacına ve konusuna daha uygun olduğuna daha

önce karar verdiğini hatırlatmaktadır (*Worm/Avusturya*, 29 Ağustos 1997 § 33, Karar ve Hükümler Derlemesi 1997-V). Bu nedenle, kararın tebliğinin iç hukukta öngörülmediği durumda Mahkeme, Yargıtay kararının ilk derece mahkemesindeki dava dosyasına konulduğu tarihi dikkate almanın uygun olacağı kanaatine varmıştır. Mahkeme bu bağlamda, bu amaçla dikkate alınacak tarihin, tarafların, ilgili kararın içeriğinden gerçek anlamda haberdar olabilecekleri tarihten itibaren başladığını hatırlatmaktadır (*Papachelas/Yunanistan* [BD], No. 31423/96, § 30, AİHM 1999-II).

31. Mahkeme daha önce, Türkiye’de yürürlükte olan hukuk ve uygulamayla ilgili olarak, Yargıtay’ın ceza davalarında vermiş olduğu kararların, somut olayda olduğu üzere, taraflara tebliğ edilmediğini tespit etmiştir. Yerleşik içtihadından, Mahkeme’nin altı ay süre kuralının başlangıç tarihi olarak her zaman Yargıtay’ın ceza davasında vermiş olduğu kararın ilk derece mahkemesindeki dava dosyasına konulduğu tarihi dikkate aldığı sonucuna varılmaktadır (bk. diğer birçok karar arasında, *İpek/Türkiye* (kabul edilebilirlik hakkında karar), No. 39706/98, 7 Kasım 2000, *Yavuz ve diğerleri/Türkiye* (kabul edilebilirlik hakkında karar), No. 48064/99, 1 Şubat 2005 ve *Benli/Türkiye*, No. 65715/01, § 24, 20 Şubat 2007).

2. Bu ilkelerin somut olaya uygulanması

32. Mahkeme, mevcut davada çözülecek hukuki sorunun, Yargıtay’ın ceza davasında vermiş olduğu bir kararın UYAP üzerinden erişilebilir olan dava dosyasına konulduğu tarihin, iç hukukta yürürlükte olan hukuka ve uygulamaya göre, söz konusu kararın bir örneğinin tarafların erişimine sunulduğu tarihle aynı hukuki değere sahip olup olmadığının tespit edilmesi olduğunu kaydetmektedir (yukarıda 17. paragraf).

33. Mahkeme, UYAP sisteminin, bilgi ve belgelerin, bu hizmeti kullanan kurumlar ya da kişiler arasında iletilmesini kolaylaştırma amacı taşıdığını; ancak Yargıtay’ın ceza davalarında vermiş olduğu kararların tebliğ edilmemesini önlemeyi amaçlamadığını tespit etmektedir. Uygulamada,

UYAP, bir yandan adli, hukuki ya da idari makamlar önünde derdest olan bir yargılamanın farklı aşamaları ile ilgili gerekli bilgileri, sistem üzerinde yayımlanmaları şartıyla, gerçek zamanlı olarak takip etme, diğer yandan, konuyla ilgili bilgi ya da belgelerin örneklerini temin etme imkânı sunmaktadır.

34. Davanın incelenmesinin bu aşamasında, Mahkeme, ulusal kanun koyucunun, Yargıtay'ın ceza davalarında vermiş olduğu kararların tebliğ edilmemesine dair uygulamayı, bu kararların UYAP üzerinde yayımlanması yoluyla, düzeltme/iyileştirme yönünde açık bir arzusu bulunmadığını tespit etmektedir. Mahkeme, bu yönde herhangi bir düzeltme/iyileştirme yapılmaması nedeniyle, ulusal yüksek mahkemelerin, bu kararların UYAP üzerinde yayımlanmasının, tebligat olarak kanıtlayıcı değeri hususunda bir karara varması gerektiği kanısındadır.

35. Mahkeme, bu bağlamda, 10 Şubat 2014 tarihinde verilen bir kararda, Yargıtay 12. Hukuk Dairesinin hukuk davasında vermiş olduğu bir kararın tebliğ zarfındaki tarih ile UYAP üzerinde yayımlanma tarihi arasında uyumsuzluk olması durumunda tebliğ zarfındaki tarihinin dikkate alınması gerektiğini yeniden ifade etmiştir (yukarıda 22. paragraf). Yargıtay 12. Hukuk Dairesinin hukuk davalarında vermiş olduğu kararların taraflara tebliğ edilmesini göz önünde bulundurarak, kanunen, bir davada tarafların yalnızca tebliğ zarfındaki tarihle ilgili olarak itirazda bulunabileceklerini kabul etmiştir.

36. Somut olayın, Yargıtay'ın hukuk davalarında vermiş olduğu kararların taraflara tebliğ edilip, ceza davalarında vermiş olduğu kararların tebliğ edilmemesi nedeniyle bu durumundan farklılık gösterdiği doğru olsa da, Mahkeme bununla birlikte tarafların bir hukuk davasındaki durumları ile bir ceza davasındaki durumları arasında bir paralellik kurmanın meşru olduğu kanaatine varmaktadır. Esasen, her iki durumda da, mahkeme kararlarının tebliğine ilişkin kanun uyarınca uygulanabilir kurallar geçerlidir. Bununla birlikte, iç hukuk kuralları ve uygulamasından, hukuk

davalarında verilen kararların aksine, ceza davalarında verilen kararların taraflara her zaman tebliğ edilmediği sonucuna varılmaktadır. Mahkeme, ulusal uygulama gereğince, ceza davalarında verilen kararın, gerektiği takdirde, UYAP üzerinde yayımlanacağı tarihin değil, –ilk derece mahkemesindeki- dava dosyasına konulduğu tarihinin dikkate alınması gerektiğinin altını çizmektedir.

37. Mahkeme, sahip olduğu bilgilerden hareketle ve yeni olay ya da iddialar veyahut ulusal yargı organlarının konuyla ilgili aksi bir uygulaması bulunmaması nedeniyle, başvuranın Yargıtay'ın verdiği 11 Temmuz 2011 tarihli kararın UYAP üzerinde yayımlanmamasından dolayı kararın örneğini temin edemediği yönündeki iddiası konusunda ikna olmamaktadır. Mahkeme, başvuranın iddiasını desteklemek amacıyla, ne konuya uygulanabilir bir kanuna ne de ulusal yargı organları tarafından düzenlenen bir uygulamaya veyahut Yargıtay'ın ceza dairelerince yapılmış bir içtihat değişikliğine dayanmadığını kaydetmektedir.

38. Bu tespitten sonra, Mahkeme, Yargıtay'ın ceza davalarında vermiş olduğu kararların taraflara tebliğ edilmediği konusunda Türkiye'ye karşı yapılan başvurularla ilgili olarak altı aylık sürenin işlemeye başladığı günün (*dies a quo*) saptanması hususunda daha önce karar verme fırsatı bulduğunu hatırlatmaktadır. Mahkeme bundan dolayı, bu kararın ilgili ilk derece mahkemesinin yazı işleri müdürlüğünde erişime konulduğu tarihi her zaman göz önünde bulundurmuştur. Esasen, taraflar söz konusu bu tarihten itibaren kararın içeriğiyle ilgili olarak gerçek anlamda bilgi edinebilirler (bk. diğer birçok karar arasında, yukarıda anılan *İpek* kararı, *Seher Karataş/Türkiye*, No. 33179/96, 9 Temmuz 2002, yukarıda anılan *Yavuz ve diğerleri* kararı ve yukarıda anılan *Benli* kararı, § 24).

39. Yukarıda sıralanan değerlendirmeler ışığında, Mahkeme, somut olayda, ulusal hukukta yürürlükte olan uygulama uyarınca, Yargıtay'ın, Sözleşme'nin 35. maddesinin 1. fıkrası anlamında iç hukuktaki nihai karar olan 11 Temmuz 2011 tarihli kararının başvurana ya da avukatlarına tebliğ

edilmediğini kaydetmektedir. Söz konusu karar 26 Ağustos 2011 tarihinde, İstanbul Asliye Ceza Mahkemesi yazı işleri müdürlüğünde bulunan dava dosyasına konulmuş ve böylece başvuranın erişimine sunulmuştur. Bu nedenle, altı ay süre kuralının başladığı tarihin 26 Ağustos 2011 olarak kabul edilmesi uygun olacaktır.

40. Öte yandan, başvuran tarafça ibraz edilen bilgilerden, İstanbul Asliye Ceza Mahkemesi Yazı İşleri Müdürlüğünün, avukatlarının bir talebine cevaben kendilerine Yargıtay'ın 11 Temmuz 2011 tarihli kararının 26 Ağustos 2011 tarihinde dava dosyasına konulduğu bilgisini vermiştir. Ancak başvuran, bu kararın içeriğinden ancak temsilcilerinin İstanbul Asliye Ceza Mahkemesi Yazı İşleri Müdürlüğüne başvurdukları ve UYAP üzerinde yayımlanmayan Yargıtay kararının bir örneğini elden temsil aldıkları tarih olan 14 Ağustos 2012 tarihinden sonra haberdar olduklarını ileri sürmektedirler.

41. Söz konusu kararın üzerinde yer alan, kararın elektronik bir örneğine UYAP'tan erişilebileceği ibaresine rağmen UYAP'ta etkin şekilde yayımlanmadığı varsayıldığında, Mahkeme, ulusal mahkemeler önündeki yargılamayı devam ettirmenin ve yürürlükte olan ulusal iç hukuk uygulamasına uygun olarak, bu kararın bir örneğine erişmek için gerekli özeni gösterme görevinin başvuranın temsilcilerine ait olduğunu değerlendirmektedir. Öte yandan Mahkeme, başvuranın avukatlarının aynı zamanda dileyen herkes için erişilebilir olan Yargıtay'ın internet sitesine başvurarak, Yargıtay önünde derdest olan davasıyla ilgili yargılama konusunda bilgi edinebileceklerini de hatırlatmaktadır (*Keskin/Türkiye* (kabul edilebilirlik hakkında), No. 12923/12, § 13, 8 Temmuz 2014). Bu nedenle, Mahkeme, bu durumda tespit edilen gecikmenin başvuran tarafın ya da temsilcilerinin eylemsizliğine bağlı olduğu kanaatine varmaktadır. Ayrıca, Mahkeme, başvuran tarafından söz konusu kararın UYAP'ta yayımlanmadığı yönünde ileri sürülen gerekçenin, altı aylık süreyi erteleyebilecek ya da durdurabilecek özel bir koşulu teşkil etmediğini

değerlendirmektedir. Öte yandan Mahkeme, başvuruların avukatlarının aynı zamanda dileyen herkes için erişilebilir olan Yargıtay'ın internet sitesine başvurarak, Yargıtay önünde derdest olan davasıyla ilgili yargılama konusunda bilgi edinebileceklerini de hatırlatmaktadır (*Keskin/Türkiye* (kabul edilebilirlik hakkında), No. 12923/12, § 13, 8 Temmuz 2014).

42. Mahkeme, davalı Devlet'in ne Yargıtay'ın ceza davalarında vermiş olduğu kararların tebliğ edilmemesine ilişkin içtihadını söz konusu edebilecek geçerli iddia ne de herhangi bir hukuki olay ya da olgu tespit etmektedir. Mahkeme dolayısıyla, daha önceden vardığı sonuçlardan farklı bir sonuca varmak için herhangi bir gerekçe görmemektedir. Bu nedenle Mahkeme, altı ay süre kuralının Yargıtay kararının İstanbul Asliye Ceza Mahkemesindeki dosyaya konulduğu tarih olan 26 Ağustos 2011 tarihinde başladığını gözlemlemektedir. Oysa başvuran 28 Ağustos 2012 tarihinde başvuruda bulunmuştur.

43. Bu nedenle, başvuru gecikmeli olarak yapılmış olup, Sözleşme'nin 35. maddesinin 1 ve 4. fıkraları uyarınca reddedilmelidir.

Bu gerekçelerle, Mahkeme, oy çokluğuyla,

Başvurunun kabul edilemez olduğuna *karar vermiştir*.

İşbu karar Fransızca dilinde tanzim edilerek, 10 Eylül 2015 tarihinde yazılı olarak tebliğ edilmiştir.

Abel Campos
Yazı İşleri Müdür Yardımcısı

András Sajó
Başkan